

ZÁKON DŽUNGLE

The background of the cover is a surreal illustration. It depicts a desert landscape with a large, dark saguaro cactus on the right and a jagged, reddish rock formation on the left. In the distance, a city skyline is visible, appearing to be built in a desert valley. The sky is filled with soft, white clouds, and the overall color palette is dominated by warm, earthy tones like reds, oranges, and yellows, suggesting a sunset or sunrise.

Kateřina
Kressl

THRILLER

ZÁKON DŽUNGLE

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Kateřina Kressl, 2025
Cover © Petr Domorád, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6545-4 (pdf)

Kateřina Kressl

ZÁKON DŽUNGLE

VENDETA

KAPITOLA PRVNÍ

Štěstěna umí být vrtkavá, to Benjamin Becker dobře věděl. Přesto pokaždé doufal, že *tentokrát* se už konečně nakloní na jeho stranu. Balancoval na samém okraji zeleného sklápěcího sedátka a upínal zrak k sedmi chrtům, kteří právě probíhali zatáčkou ve phoenixském dostihovém parku. Zapadající jarní slunce se opíralo do závodistiště a psi těla díky němu vrhala nepřírozně dlouhé stíny.

Ještě před chvílí vedlo číslo šest, černý pes s bílou náprsenkou, ale ve zlomku vteřiny se pořadí zamíchalo. Číslo dvě, čtyři a pět se drala dopředu. Zlatavý chrt s číslem jedna a jménem Čiperný Chip dokonce zrychlil natolik, že převzal vedení. Diváci nadšeně vstávali a buráceli. Zelená sedátka se za jejich zády sklápěla jako hejno nenasytných piraň.

Benjamin vyskočil na nohy a snažil se dohlédnout na závodní dráhu. Ve zpoceně ruce žmoulal sázkový lístek s číslem čtyři patřící chrtovi nádherné, sametově šedé srsti, který se držel těsně za vedoucím Čiperným Chipem. Za normálních okolností by si nejspíš vsadil právě na Chipa, kterého si zakroužkoval v novinách v sekci sportovních výsledků. Cestou na závodistiště se mu ale stalo něco, co nemohl ignorovat. Když procházel rozpáleným parkovištěm, zaslechl útržek rozhovoru dvou postarších mužů, kteří byli rozhodnutí vsadit na čtyřku jako na tutovku. Na Lennyho raketu byl vypsán kurz deset ku jedné. Kdyby skutečně vyhrál, naplnil by si kapsy přesně tím obnosem, který potřeboval na splátku dluhu a jež měl přinést

zrovna dneska. Důsledky toho, kdyby se tak nestalo, si raději ani nechtěl domýšlet. Benjamin byl přesvědčený, že vzhledem k jeho zoufalé situaci se musí jednat o znamení.

Cílová rovinka se nezadržitelně blížila. Diváci natahovali krky a vzrušeně ukazovali na psy. Lennyho raketa dohnala dosud vedoucího Čiperného Chipa. „Ano! Ano! Jeď, čtyřko!“ křičel Benjamin a srdce mu poskakovalo v hrudi. V té chvíli se před ním postavil vysoký muž s jasně zářícími zrzavými vlasy a zabránil mu ve výhledu. Benjamin se mezi lidmi našťavaně snažil najít mezeru, ale nebyl úspěšný. Mezitím jekot davu zesílil a chrti proběhli cílovou páskou.

Benjamin stál jako přikovaný a zmateně se rozhlížel kolem sebe. Mladý pár vedle něj se něčemu hlasitě smál a ukazoval na dráhu, zatímco diváci pod ním, zabraní do hovoru mezi sebou, se pomalu začali hrnout k východu. Zvedl zrak k tabuli, která stále nenabízela výsledky. Sázkový papírek měl ve zpoceně dlani už zcela zmačkaný. Po jeho druhém boku se zvedal zhruba sedmdesátiletý prošedivělý muž se znuděným výrazem v obličeji. Benjamin to nevydržel a oslovil ho: „Pane! Promiňte, pane! Vyhrálo číslo čtyři? Vyhrálo?“

Ve stejné chvíli zapraskal amplion nad tribunou: „A tento závod vyhrává pes s číslem... jedna! Čiperný Chip. To by bylo pro dnešek vše, budeme se na vás těšit opět v sobotu.“ Mechanicky pronesené hlášení bylo nekompromisně utnuto, stejně jako veškeré Benjaminovy naděje.

„Tady máš odpověď, synku,“ hlesl chlapík. Mávl rukou směrem k amplionu a otočil se k odchodu.

Benjaminovi se sevřel žaludek. *Číslo jedna...* honilo se mu hlavou. *Skutečně vyhrálo číslo jedna... Zatracený Čiperný Chip...* Náhle mu pravou nohou projela bolest. Ta zatracená pata o sobě zase dávala vědět. Zašátral rukou za sebou, nahmatat plastové sedátko a sklopil ho, aby se mohl usadit. Bylo ještě teplé a Benjamin úlevně vydechl. Takhle to bylo lepší. Už třináct let žil s ošklivou, špatně

zhojenou zlomeninou paty, kterou si přinesl jako suvenýr z války ve Vietnamu. Byla jeho prokletím, které mu ze života dělalo peklo. Stejně jako dluhy.

Položil si lokty na kolena a předklonil se. Zíral na omšelou betonovou tribunu. V kapse mu zbývalo přesně osmnáct dolarů a padesát centů, to se ani zdaleka neblížilo třem stům dolarů, které měl hned po skončení dostihů donést do boční uličky za závodistištěm. Promnul si obličej. Kolikrát už si opakoval, jestli to má ve svých téměř čtyřiceti letech zapotřebí? Měl dojem, že s každou další splátkou je to jen a jen horší. Nebyl si jistý, kolik jeho tělo ještě vydrží.

Rána pěstí přiletěla nečekaně. Benjamin nejprve ucítil zřetelnou bolest na tváři, potom zavrával. Cizí paže mu však zabránily v pádu na betonový plácek před zadním východem dostihové dráhy, kde se nacházelo shromaždiště odpadků. Bezmocně na nich visel a zpod víček pozoroval obrysy svých nohou.

Někde nad ním se ozvalo slabé cvaknutí a mužský hlas nevzrušeně pronesl: „Sakra, víš vůbec, proč ti Angelo dneska dává takovou nakládačku?“

Benjamin namáhavě zvedl hlavu ve chvíli, kdy si muž přiložil k obličejí stříbrný zapalovač. Malý oheň na moment ozářil mladistvý, ale ztrhaný obličej, který si ho prohlížel bez známky soucitu. Benjamin pomalu zakroutil hlavou. Mladík dlouze vydechl cigaretový kouř, zastrčil si zapalovač do kapsy džínů a znuděně pokynul svému svalnatému kumpánovi s oholenou hlavou, jenž Benjaminu udržoval na nohou.

Sevření rázem povolilo, Benjamin udělal dva nekontrolovatelné kroky dozadu. Náhle přiletěly od Angela další rány pěstmi. Tentokrát z boku, do břicha. Vnitřnosti se mu zkroutily do bolestivého uzlu. Instinktivně se předklonil a snažil se vyhnout dalším úderům, to se mu však nedařilo. Přicházely stále další rány. Do žeber, do

ledvin, do žaludku. Benjamin se svalil na mokré noviny přilepené na chodníku a hlasitě sténal. Pravou ruku vystrčil křečovitě před sebe na znamení, že toho mají nechat.

Angelo se už napřahoval k pořádnému kopu, mladík však další úder zastavil prostým: „To stačí.“

Benjamin se ztěžka převálil na záda a oddechoval. Ústa měl plná krve z rozraženého rtu. Pravou ruku, kterou si při dopadu na zem sedřel, měl položenou na žebrech. Zíral na naducané mraky, jejichž obrysy se začínaly ztrácet v tmavnoucí obloze. Upřímně litoval, že vůbec na schůzku s Ericem chodil, když neměl na další splátku peníze. Naivní představa, že mu snad odpustí, se rozplynula ve vteřině, kdy na něj poslal rozzuřeného Angela.

„Minulý měsíc jsi měl přinýst zatracený tři stovky a dneska taky!“ rozčílil se Eric. Potom si teatrálně obrátil kapsu džín naruby. „Ale já tu nic nevidím. Ty snad jo?“

Benjamin mžoural na kus látky trčící z jeho kalhot. „Ale to snad... to je...“ namáhavě oddechoval.

„Do háje, když jsem ti ty čtyři tácy půjčoval, jasně jsem ti řekl, jaký jsou podmínky, chlape. A ty zahrnujou splátky po třech zpropadenejch stovkách každé měsíc. Dneska jsi měl přinýst čtvrtou. Zatím jich od tebe mám kolik? Dvě?“

„Ale já... já tu byl...“ zachrčel Benjamin a odplivl na chodník rudou sraženinu.

„Mrkněte na to, ptáček se nám snaží něco zazpívat,“ zasmál se Eric.

Benjamin zíral přivřenýma očima na mladíkovu siluetu a mumlal „Dával... jsem ti je, Ericu... opravdu...“

„Já se poseru, další takovej...“ utrousil Eric. „Možná bychom je neměli tolik mlátit do hlavy, pak si vymýšlí kraviny. Kdybys mi je minule dal, nemusel bych dneska na náš dýchánek brát tady Angela, chápeš? Neješ tady poprvý, chlape. Víš moc dobře, že si nemůžeš

určovat pravidla. Od teď začneš nosit celejch pět set dolarů, jasný? Nebo si snad nevzpomínáš, jak to dopadlo posledně, co?“

Benjamin na něj namáhavě upřel zrak. Jistěže nezapomněl. Jak by taky mohl? Vybili mu okna v domě a to byla poslední kapka pro jeho manželku Paulu. Sebrala dceru a nadobro se od něj odstěhovala. Nakonec musel dům prodat, aby splatil alespoň část z předchozích dluhů, a sám se přestěhoval do odstaveného přívěsu v zapadlé části města. Smůla se ho ale držela dál a on si dlouhodobě nedokázal udržet žádnou práci. Takže si velmi dobře vzpomínal také na minulý měsíc, protože dostal svou poslední výplatu jako uklízeč v nákupním domě. Vedení mu odmítlo prodloužit smlouvu, jelikož byl podle jejich slov *pomalý jako šnek*. O tom by se s nimi mohl dohadovat, nicméně si jasně vybavoval obálku, do níž vložil přesně tři stodolarové bankovky. Ty o dva dny později osobně předal tady mladému Ericovi do rukou, přímo v téhle uličce. Tak proč najednou tvrdí, že se nic takového nestalo?

„Dával jsem ti je... dával,“ skučel. *Možná by si to Eric pamatoval, kdyby nebyl tak roztěkaný a nervózní jako nějaký zatracený feťák, který si zapomněl šlehnout, blesklo mu hlavou.*

Vtom se Benjaminovi rozšířily oči úžasem a pochopením. Zadíval se do těch Ericových, které byly zarudlé. „Ty...“ vydechl našťavaně. *Ty jeden malý, zavšivený...* Chtělo se mu rvát z plných plic, ale momentálně měl co dělat, aby vůbec pravidelně dýchal. Moc by za to nedal, že tady mladej potřeboval peníze na drogy, a tak si je prostě vzal. A koho rychleji okrást než bezbranné dlužníky, kteří se před ním třesou strachy? Kdo by jim věřil? Vydal ze sebe zvuk podobající se bolestnému chrčení, ale ve skutečnosti to byl smích.

Eric byl rázem u něj, dřepěl u jeho hlavy a prohlížel si ho, jako když zvědavé zvíře zkoumá nový předmět. Vyfoukl mu do obličeje kouř, až se Benjamin rozkašlal. „Asi jsem ti špatně rozuměl... Říkal jsi něco?“

Benjamin dobře věděl, že na něm Eric poznal, že to ví. Olízl si rty, srdce mu pumpovalo jako splašené. Loupl očima po Angelovi, který měl zaťaté svaly na ruku a čekal na pokyn. Co by Ericovi udělal, kdyby to teď Benjamin vyrazil? Zmlátil by ho? Zastřelil? A co by pak udělal s ním? Znova se podíval na Erica. „Asi... asi jsem se spletl,“ vydechl.

Eric si ho měřil pohledem, potom pomalu přikývl. „Jo, chlape, to jsem si myslel...“ Postavil se.

„Pět stovek...“ zamumlal Benjamin. „Dobrá... Přinesu je... hned jak –“

„Já mám lepší nápad,“ ozval se náhle Angelo a vytáhl zpoza opasku pistoli.

Benjamin přidušeně vykřikl, zapřel se lokty a chodidly o špinavý chodník a snažil se i ve svém zbídačeném stavu odstrkat pryč od Angela.

„Hele, hele! Co to do prdele je?!“ vykřikl Eric. Zvedl se a postavil se mezi ně.

„Pan McClure nemá rád, když před ním dlužníci nemají respekt, to bys měl vědět.“

Eric několikrát zamrkal. Benjamin úzkostlivě těkal očima z jednoho na druhého. „A ty si snad myslíš, že tenhle ze mě respekt nemá?“ Nespouštěl z Angela oči.

„Je ti dvaadvacet, Ericu, furt se máš co učit. Pan McClure řekl, že mu máme dneska přinést celkem dva tácy, jinak nás nevyplatí. A když mu řeknu, že nás tenhle a jemu podobný poslali do háje, jak myslíš, že se na to bude tvářit?“ Angelo se vrátil pohledem k Benjaminovi. Ten zřetelně cítil, jak mu z čela prýští pot, stéká mu do očí a štípe ho v nich. V životě se tak nebál.

„A když ho zabiješ, tak z něj ty prachy vytrískáš?“ zvedl Eric hlas.

„Já ho nechci zabít,“ řekl Angelo a namířil na Benjaminovu levou nohu, „jen mu dám jasně najevo, že legrace skončila.“

„No tak!“ zaskučel Benjamin. Křečovitě se snažil zkroutit nohy tak, aby co nejvíc Angelovi ztížil jeho záměr, i když byl jen pár kroků od něj. „Prosím, mám dceru, no tak!“ Benjamin už znova otvíral ústa, aby Angelovi všechno pověděl. Aby mu řekl, jak jeho vlastní člověk krade peníze. Než to ale stačil udělat, uvolnil Angelo pojistku. Benjamin zařval a trhnul sebou. Cítil, jak ho v rozkroku zaplavilo teplo.

„Ne!“ zakřičel Eric. Skočil po Angelovi a vytrhl mu zbraň z ruky. „Co to do prdele blbneš?! Máš ho jen zmlátit, ne po něm střílet! Přeskočilo ti?“

Benjamin se třásl po celém těle a do očí mu vhrkly slzy. „Prosím, prosím... já... udělám cokoli... cokoli...“

Angelo ho ignoroval. „Pan McClure začíná být nespokojený s tím, jak přibývá neplatičů. Dal mi najevo, že jsme na ně moc měkkí. Ty seš na ně moc měkkej.“ Natáhl ruku pro zbraň.

„Počkat!“ vyhrkl Benjamin.

Eric ho přerušil: „Že jsem moc měkkej? A kdo mu to napráskal, ty? Asi jako když mi před měsícem chcípili ti zasraní papoušci a tys to hned běžel vyžvanit?“ Odmlčel se, postavil se těsně před Angela a ukázal na svůj nos. „Ještě jsem nezapomněl,“ zašeptal.

„Byl to tvůj úkol,“ vzdoroval Angelo, „za mrtvý zvířata nikdo nezaplatí ani cent.“

„No tak, chlape! Vždyť víš, že vždycky něco chcípne!“ rozčílil se Eric. „S tím se přece počítá!“

„Možná při převozu, ne tady,“ odpověděl Angelo.

Eric našťavaně rozhodil rukama. „Řekni mi, co jsem udělal špatně! Tak mi to řekni! Dostali vodu, zrní, nějaký ovoce a taky zeleninu... Ještě jsem jim koupil to nejlepší! Mohl jsem jim prostě strčit jablka, ale ne. Já jim koupil rajčata, okurky, dokonce i avokádo! A stejně chcípili!“

Angelo si založil ruce v bok. „Nebudeme to teď probírat. Před ním,“ kývl hlavou k Benjaminovi. Ten se tiše uchechtl.

„Je ti snad něco k smíchu?“ okřikl ho Eric.

Benjamin se nadzdvíhl na loktech, zadíval se na své mokré kalhoty a lehce zakroutil hlavou. „Ale ne...“ zachraptěl, „já jen... že jestli jsi jim... dával avokádo... tak to nejspíš chcípili z toho...“ Vyplivl na zem krev, která se mu shromáždila v ústech.

Eric překvapeně zamrkal, vzápětí ale odsekl: „Jo? Pán je nějaký chytřej, ne?“

„Otec byl... ááách... veterinář...“ Benjamin se bolestivě posadil a opřel se o zeď. Zavřel oči a zhluboka oddechoval. „Pořád to všem opakoval... nedávejte... psům... kočkám... a papouškům... čokoládu a avokádo...“ zamumlal, jako kdyby četl jeden z letáků, které se běžně válely v otcově ordinaci.

Angelo znovu natáhl ruku pro zbraň. Benjamin na ně upřel usazené oči. Udělal by všechno na světě, jen aby tu zatracenou pistoli schovali a aby se Angelo odporoučel do horoucích pekel, odkud nepochybně přišel, i když si jeho matka asi myslela pravý opak, když ho pojmenovávala.

„Do háje, tak fajn,“ hlesl Eric a s bolestivým výrazem se na Benjaminu zadíval. „Tak fajn!“

Benjamin začal tiše sténat a kroutit hlavou. Nemohl uvěřit, že by ho Eric nechal postřelit! Jestli má jít s pravdou ven, tak teď, nebo nikdy. Nadechl se: „Angelo...“

Eric ho však znovu přerušil, tentokrát nepřírozeně zvednutým hlasem: „Blake McClure chce vidět výsledky? Trochu mu zmaluj obličej, ať to vidí všichni ti chlapi venku, co čekaj, až se tam objevíme, aby mohli začít škemrat o víc času na další splátku. A příště si to nejdřív nabij, než po někom budeš chtít střílet,“ dodal a hodil pistoli zpátky Angelovi.

„Počkej... prosím!“ Benjamin před sebe natáhl ruku.

Eric na Angela kývl a ten se dal do práce.

*

Benjamin neměl tušení, jak dlouho v té špinavé uličce ležel poté, co Eric i Angelo odešli. Jemný vítr, který si k němu našel cestu průrvou ve zdi sousedící s dostihovou dráhou, mu chladil rány v rozbolavělé tváři. Oči měl přivřené, protože mu natékala víčka. Byl si celkem jistý, že i přes hustou, mazlavou směs krve a slin, která se mu nashromáždila v puse, cítí, jak mu chybí přední zub vpravo nahoře. Ležel tam s rozhozenými pažemi a pocitem, že už se nikdy nepostaví na nohy. Tělo měl v jednom ohni, vlhké kalhoty ho studily v rozkroku. Přemýšlel, za co si to vlastně zasloužil, jak to všechno začalo a kde se to celé zvrtilo. Cítil se tak zoufale, až se mu chtělo smát, ale bolest mu to nedovoľovala. Měl si vsadit na jedničku... na Čiperného Chipa...

Jak tam ležel, ani si nevšiml postavy, která si k němu přidřepala. Ozvalo se kovové cvaknutí zapalovače, když si zapálila cigaretu. „Měl bych pro tebe práci, chlape...“

Benjamin se pokusil rozlepit oči natolik, aby viděl, kdo na něj mluví. Poznával obrysy Ericovy hlavy. Neposedné černé vlasy, které vepředu trčely na všechny strany, špičatý nos, lehké strniště, v němž se na levé lici skrývalo malé mateřské znaménko, a především bledý obličej. Benjamin byl překvapený, že se vrátil.

„Z výděľku bych ti strhával na splátky dluhu, kterej u mě máš. Stejně by sis teď žádný zaměstnání nenašel, podívej se na sebe. Mohl bys dělat tak maximálně v masokombinátu...“

Benjamin zaváhal. Přece snad Eric nechce, aby mu pomáhal vymáhat dluhy? Nebo pomáhat se sháněním kontaktů na sázející chudáky? „Co... co je to za práci?“

Eric si potáhl a mávl rukou. „Asi už jsi pochopil, že nedělám jenom lichvu. Ta je jen jeden ze způsobů, jak zúročit prachy z prodeje exoticejch zvířat. Měl bych se o ně starat sám, ale...“ zakroutil hlavou, „nějak to prostě nezvládám.“ Benjamin zasténal. Jako by Eric vycítil jeho váhání. „Hele, jestli seš posranej až za ušima, že

bys měl dělat něco nelegálního, tak bych ti rád připomněl, že jsem ti právě zachránil život. Kdyby tě Angelo do té nohy střelil, pochybuju, že by ses doplazil někam mezi lidi. Chcépl bys tady v pěkně velký, hnusný kaluži krve.“

„Nedlužím ti... nic,“ bránil se Benjamin. „Kdybych dneska... Angelovi řekl... že seš jen... jen sprostěj feťák a... zloděj... možná by ustřelil nohu... tobě.“

Eric se uchechtl, znovu si potáhl a dlouze vydechl. Kouř mu ucházel z nosních dírek. „A předpokládám, že teď mě chceš vydírat něčím takovým, jako že když nebude po tvém, tak to kdykoli napráskáš Angelovi?“

Benjamin mlčel. Nebylo třeba nic říkat, byla to pravda. Ale taky si dobře uvědomoval, že tahle hra ho může stát život. Jako mrtvola nikomu nic nepoví. Otázkou bylo, jestli má tohle hubené, dvaadvacetileté ucho na něco takového žaludek? Stočil k němu zrak. Prohlížel si jeho bílé tričko s potiskem Rockyho Balboy, světle modré džíny a zašlé bílé conversky... *Bože, vždyť působí, jako by ještě chodil na střední*, pomyslel si.

„Mm.... Tak to vypadá, že se navzájem potřebujem, co říkáš, chlape?“ zhodnotil Eric.

Benjamin zavřel oči. Celé tělo měl v ohni, pochyboval, že se ještě kdy zvedne z téhle špinavé země. Není žádná šance, že by v příštích dnech sehnal nějakou novou práci. Nemá žádnou kvalifikaci a všichni zaměstnavatelé dají přednost statným mladíkům. A představa, že za další čtyři týdny bude muset přinést... kolik vůbec? Pět set dolarů plus peníze, které se záhadně ztratily? To by musel sehnat práci za víc než minimální mzdu, což se mu vzhledem k jeho zdravotnímu stavu ještě nikdy nepodařilo. A do vydírání Erica se mu taky moc nechtělo... Pomalu oči zase otevřel. Zhluboka se nadechl a pokusil se přikývnout, ale bylo to spíš křečovitě trhnutí. „Tak jo...“

Eric se ušklíbl a vyfoukl kouř těsně nad jeho hlavu, pak se narovnal. Zastrčil si levou ruku do kapsy džín. „Bezva. A teď se dej do kupy, zajedu za tebou hned zítra.“ Otočil se k odchodu.

Benjamin Becker zíral na Ericova vzdalující se záda. Něco mu říkalo, že svého rozhodnutí bude jednou litovat.

KAPITOLA DRUHÁ

O rok a půl později

Obyvatelé Phoenixu s potěšením vítali nastupující podzimní období. Znamenalo to konec letním přívalovým deštům, které smáčely ulice, zaplavovaly podjezdy a ničily domy. Lidé se těšili, až tohle všechno hodí za hlavu, vytáhnou z garáží krabice napěchované halloweenskou výzdobou a budou hádat, kdo vyhraje první utkání baseballového finále Světové série roku 1984 mezi Detroitem a San Diegem. Benjamin Becker se na tenhle zápas obzvlášť těšil, protože tým sandiegských Padres patřil mezi jeho oblíbené. Pravidelně sedával u rádia a poslouchal komentovaná utkání. Nemohl se dočkat, až si k prvnímu zápasu nakoupí nějaké dobré občerstvení. Do té doby ale musí vyřídít několik věcí a ty zahrnovaly také nákup klece pro zvířata, která měla dorazit právě dnes.

Poposedl si za volantem svého blankytně modrého fordu typu pickup a pozorně si prohlížel ulici, kterou zrovna projížděl. Těkal očima z jedné budovy na druhou a mastnými prsty nepřítomně žmolal papírový ubrousek z krabičky Jack in the Box – ještě před chvílí v ní měl hranolky. Jel skoro krokem, což se motoru značně nelíbilo, a tak dusivě poskakoval. Benjamin ho ignoroval, pak ale šlápnul na brzdu a zastavil ford u krajnice.

Naklonil se přes sedadlo spolujezdce, aby viděl na výlohu zverimexu. Nebyl to zrovna obchod, kde by se dveře netrhly. Právě naopak, byl to jediný ještě otevřený krám v okolí několika bloků.

Všichni ostatní prodejci postupně zkrachovali, protože se zákazníci naučili trávit čím dál víc času v nákupním středisku Metro Center, které se stalo nejenom obchodní, ale i společenskou tepnou města. Mládež si tam zvykla poflakovat se, okukovat výlohy, hrát arkádové hry a případně se bavit na krytém bruslařském kluzišti. To vše v klimatizovaném a čistém vzduchu, který byl přesným opakem dusného a prašného města.

Přesto tady bylo něco, co takové nákupní středisko poskytnout nemohlo – soukromí. Vypnul motor, vystoupil z auta a zavřel dveře. Osamělou ulicí se na moment rozlehlo prásknutí železného zámku o rám a potom se opět rozhostilo ticho. Rozhlédl se na obě strany. Čtvrť působila natolik opuštěně, že kdyby se na zdi okolních domů nalepily dřevěné kulisy, mohla by sloužit k natočení dalšího westernového trháku s Clintem Eastwoodem v hlavní roli. Neopečovávané chrošti začalo přerůstat do silnice a některé dokonce prorůstalo podvozky těch několika odstavených, zaprášených aut, která tu jejich majitelé zanechali napospas osudu. Bezútěšný pohled doplňovala hrstka budov s okny zatlučenými prkny.

Pomalým, kulhavým krokem obešel ford a vydal se k obchodu. Stál odděleně od několika sousedních domů a na dveřích se odloupával zelený nápis *Zverimex*. V jediné výloze byly do úhledné pyramidy vyskládány modro-bílé plechovky značky Ken-L Ration s chytlavým popiskem *Psí krmivo pro všechny chovatele* a s vybledlým kresleným psíkem. V rohu skleněného výklenku byl opřený ručně vyrobený kartonový transparent s nápisem *Reagan Bush 84'*. Reagan, úřadující republikánský prezident odhodlaný zopakovat své úspěšné volební období, byl několikrát, téměř až dětinsky zakroužkován červenou pastelkou.

Benjamin potáhl za vstupní dveře, které se s hlasitým cinkáním otevřely. Z krámu se okamžitě vyvalil smrad podestýlek z pilin a sena, granulí, slisovaných pamlsků a sušeného masa. Celá jedna

stěna byla od shora až dolů pokryta akvárii, v nichž exotické druhy rybiček plavaly hypnotizujícím pohybem tam a zase zpátky kolem jediné řasy. Ozývalo se z nich pravidelné bubláni.

Mladík v červeno-bíle proužkované košili, s tvářmi posypanou uhry a s apatickým výrazem vzhledl k novému zákazníkovi: „Jak se vede, pane? Můžu vám nějak pomoci?“

Benjamin se křečovitě usmál na znamení, že se nejprve obslouží sám. Beze slova se rozhlížel po obchodě. Jako první zkoumal cenovky na psích obojcích, aby se ujistil, že jde o dostatečně levný zverimex. Nemusel se snažit dlouho. Původní cena byla snižena na polovinu, následně přeškrtnutá a znovu snižena. Výsledná částka byla sotva čitelná a naškrábaná na okraj cenovky. Obešel regál s psími a kočičími pelechy, na nichž už byla značná vrstva prachu, a přistoupil k pokladně.

„Ehm, jo, potřeboval bych klec.“

Prodáváč bez známky vzrušení spustil nacvičenou frázi, hlas mu přitom pubertálně přeskakoval: „A na koho ji potřebujete? Na králíka? Na krysu? Na morče? Na křečka? Na potkana? Na –“

„Na ptáka přece,“ přerušil ho Benjamin.

Prodáváč se zamračil. „To se ví. A na jak velkého ptáka ji potřebujete?“

Benjamin se zamyslel. Snažil se představit si, jak velký může být tukan, hlavně ten jeho zobák. Možná si měl nejdřív zajít do knihovny a něco si o nich zjistit. „Zhruba asi takhle velkou,“ máchal rukama, aby naznačil velikost zvířete, která se však podle jeho gest mohla pohybovat mezi vrabčákem a kachnou.

Prodáváč párkrát zamrkal. Zřejmě se ve svém obchodě setkával s nadšenějšími chovateli. „Sakryš, kolik těch ptáků máte?“ zasmál se škytavým smíchem.

Benjaminovi se do tváře vkradl stud. „Myslíte, že nějakou takovou budete mít? Levnou?“

Prodavač přešel pohledem od jeho vybledlé hnědé kšiltovky s oranžovým logem sandiegských Padres, přes tvář porostlou strništěm, modrou flanelovou košili až ke kalhotám, které se už pod koleny trhaly. Benjaminovi to bylo nepříjemné, navíc mu z dlouhého stání začínala brnět noha.

Nakonec mladík ukázal prstem do levého rohu prodejny. „Klece máme tady vzadu. Co kdybyste si nějakou prostě vybral sám?“ Mávl na Benjaminu rukou, aby ho následoval. Odhrnul pytle se senem a ukázal mu pět klecí, které tam ležely nedbale naházené na sobě.

Benjamin ukázal na jednu, která byla opravdu prostorná a vysoká. Dokonce měla čtyři nožky na kolečkách. „Za kolik ji prodáváte?“

Prodavač se sehnul k visačce. „Za devadesát pět, pane.“

Benjamin nadzdvihl obočí. Tohle bylo znatelně přes jeho rozpočet. „Dobře, a co ta vedle? Tahle?“ Ukázal na klec, která byla daleko menší než ta předchozí.

„Ta je taky dobrá, pane,“ řekl prodavač. „Můžete si ji položit třeba na stůl a přenášet tady za tu úchytku,“ předváděl a balancoval s klecí na jednom prstě. „Má dvě bidýlka a snadno ji vyčistíte.“ Položil ji a ukázal na spodní část klece. „A je za přijatelnou cenu, pane. Dvacet osm dolarů. To je fakt výhodná koupě, nikde jinde to levněji neseženete. Ledáž byste si ji vyrobil sám.“ Mladík se opět škytavě zasmál a poškrábal se na tváři v místě, kde mu vystupoval jeden obzvlášť velký bolák.

Benjamin stále váhal. Pracoval pro Erica už téměř rok a půl. Dostával svůj skromný podíl, který se pokaždé lišil podle prodaného zvířete. Z každé částky mu ale Eric strhával polovinu na pokrytí splátky dluhu. Benjaminovi to nevadilo, protože mu na živobytí zůstávalo absolutní minimum, které ho nutilo vyhýbat se jakýmkoli gamblerským aktivitám – za žádnou cenu ho nehodlal prosázet. Věděl, že další šanci mu už život nenabídne. Nedokázal si představit, že by se znovu střetnul s Angelem.

Práce pro Erica sestávala z toho, že jezdil na autobusové nádraží ve Phoenixu a z úschovny zavazadel vyzvedával zásilky pašovaných exotických zvířat. Ty potom převezl domů a staral se o ně do doby, než si pro ně přijel Eric a prodal je. Zvířata byla různá, nejčastěji se však jednalo o papoušky, plazy, žáby či pavouky. Právě na papoušky dostal od Erica několik narezlých klecí s pohružkou, že další už nedostane. Jenomže všechny už byly zcela obsazené a do města měla za pár hodin dorazit nová zásilka. Benjamin nechtěl riskovat, že by mu tukani z nedostatku prostoru uhynuli v klecích, proto se rozhodl zastavit do obchodu a přikoupit nějakou levnou variantu. Nic takového tady však zatím neviděl a začínal být lehce nervózní, že svým chováním vzbudí u prodavače nežádoucí pozornost.

„Já... hm... já se asi ještě podívám jinde, děkuji,“ vysoukal ze sebe nakonec a neobratně se z uličky snažil vymotat k východu.

„Tak počkejte přece!“ křikl za ním mladík poněkud odevzdaným tónem. „Pokud vážně chcete tu malou, dám vám na ni slevu!“ Benjamin se otočil. „Co takhle dvacet čtyři a je vaše, co vy na to?“ navrhl a zvedl klec nad hlavu.

Benjamin stále váhal. Za hodinu se má sejít se svou třináctiletou dcerou Amandou. Chodili sice jenom na zmrzlinu, ale chtěl jí podstrčit i nějaké peníze na přilepšenou. Čtyřiaadvacet dolarů znamenalo, že by neměl nic navíc.

Po chvíli ticha klec prodavač položil na podlahu a s širokým úsměvem na rtech se zase narovnal. „Myslím, že bych tu pro vás měl něco jiného.“

Benjamin se pomalým krokem vrátil. Mladík se mezitím přehraboval za pytlí se senem, až nakonec vytáhl ještě jednu klec. „Myslel jsem, že hledáte něco většího, ale pokud se spokojíte i s tímhle, můžete ji mít za devatenáct dolarů.“

Benjaminovi se rozšířily oči nadšením. Klec byla sice menší, než si představoval, ale při troše štěstí by mohla postačovat.

Mladík ho poplácával po zádech a přitom z klece rychlým trhnutím sundal cenovku. „Výborně!“ zajásal. Protáhl se kolem něj, položil klec na pult a začal do pokladny vytukávat cenu.

Benjamin se chvíli díval na jeho počínání a přemítal, jestli by mu mladý prodavač klec prodal, kdyby věděl, k čemu ji má. Nakonec došel k názoru, že by ho vlastně neudivilo, kdyby tenhle zverimex sám občas sáhl po nějakém tom nelegálním zboží. Odvrátil hlavu od pokladny k výloze se psími konzervami a předvolební cedulí. „Takže... vy podporujete Reagana?“ zeptal se.

„Jo,“ odpověděl, „republikáni jsou jediní, kteří naši zemi ještě drží pohromadě.“ Benjamin souhlasně zamručel. „Víte, naše rodina, která vlastní tenhle obchod, vždycky volila republikány,“ vysvětloval prodavač. „Je to tradice. A ty se máš dodržovat, že jo? Doufám, že budete taky volit Reagana, pane.“

Benjamin vyndal z kapsy kalhot zmuchlané bankovky a položil je na pult. „No, ano. Kdo by volil demokraty, že jo?“ Ve skutečnosti neměl vůbec v plánu k nějakým volbám chodit. Zastával názor, že je jedno, kdo bude sedět v Bílém domě nebo kdekoli jinde – z jeho problémů mu stejně nepomůže.

„Vsadil jsem si u kámoše Chucka deset babek, že Reagan vyhraje. Víte, on je děsný fanoušek demokratů, je přesvědčený, že to ten slizák Mondale opravdu dá. Dal mi výhodný kurz. Kdybyste chtěl, mohl byste si vsadit taky, co vy na to?“

Benjamin náhle zbledl. *Výhodný kurz*. Ta prokletá slova. *Ale kolikrát už jsi s výhodným kurzem shrábl pěkný balík?* ozval se v něm šeptavý hlas, o kterém si myslel, že už je dávno pryč. *Čiperný Chip, Čiperný Chip*, začal si v hlavě opakovat, aby ty dotěrné myšlenky přehlušil. Naučil se to používat v situacích, kdy měl nutkání strhnout volant fordu, dojet na dostihovou dráhu a zběsile sázet na jeden závod za druhým. Tuhle kapitolu už považoval za uzavřenou. Vzala mu víc, než si kdy dokázal představit.

„Jste v pohodě, pane?“ zeptal se prodavač. Ťukání do pokladny ustalo. Benjamin několikrát trhaně přikývl. „Půjdete ale k volbám, že jo?“

Znovu přikývl. Teď ze všeho nejvíc toužil po tom, aby ten fanatický volič republikánů ve směšném proužkovaném ohozu zrychlil tempo a on mohl vypadnout na čerstvý vzduch.

„Pak ale musíte volit Reagana, pane,“ nedal se odbýt prodavač, „to je jediná správná cesta. Jinak demokrati rozvrátí zemi, napadnou nás Sověti a všechny nás zotročí! A pak bude konec tohoto svobodného ráje!“

Mladík ta slova pronášel na svůj věk s takovou vážností, až to Benjamina zarazilo. Dokonce očekával, že si každým okamžikem přiloží ruku na srdce a začne zpívat americkou hymnu. Byl si jistý, že by v jeho podání nešlo zrovna o medovou melodii. Proto ze sebe raději vydal nepřesvědčivé „ano“.

Prodavač ještě moment váhal a potom vytasil ten nejzářivější úsměv, jakého byl schopen. „Dám vám na tu klec slevu dva dolary. Republikáni musí držet při sobě!“

Benjamin vyšel rychlým krokem ven a klec tiskl pod paží. S úsměvem se zadíval do zářícího slunce. Tohle se mu nakonec povedlo. Měl klec, a ještě mu zůstalo dost na to, aby potěšil Amandu.

Když však odemykal dveře od auta, úsměv mu povadl a na čele se mu objevily dvě vrásky. Zase si bude muset vymýšlet, jak se mu dařilo v práci. Nesnášel, když musel Amandě lhát, ale zároveň jí nemohl říct, že pomáhá pašerákům. Přišel proto s historkou, že dělá ve firmě vyrábějící markýzy a pracuje v sekci péče o zákazníky. Dokonce zašel tak daleko, že si vymyslel její název: Jackson & Philliard.

Nasedl za volant a nastartoval. Dnešek byl ale dobrý den. Dnes ho v jeho fiktivní práci bezesporu povýšili. S pozitivními myšlenkami se rozjel směrem do centra.

KAPITOLA TŘETÍ

Když zastavil na kraji silnice, Amanda už na něj čekala. Seděla v zářivě fialové mikině na patníku, s nohama nataženýma před sebou, a pozorovala ho, jak se nemotorně souká z auta.

„Říkal jsem si, jestli tohle nádherné děvče odněkud neznám,“ zažertoval, když vystoupil.

„Nazdar, tati,“ usmála se a provlékla pravou ruku popruhem khaki batohu, který vedle ní ležel na zemi. Na boku měl černou fixou vepsaný refrén skladby „Holiday“ od Madonny, což bylo dílo její nejlepší kamarádky Jennifer.

„Nemyslíš, že je nebezpečné, když tam tak sedíš? Někdo by tě mohl přejet.“

„To mě vážně chceš poučovat, jen co přijedeš?“ Vstala, nasadila si batoh na záda a ruce zkřížila na prsou.

„Promiň.“ Benjamin ji vřele objal a políbil na čelo. Musela si koupit nový šampon na vlasy, protože jí voněly sladce jako růžová žvýkačka. Tak moc mu chyběla! „Čekáš tu dlouho?“

Zavrtěla hlavou. „Před týdnem se jeden kluk ze školy rýl v laborkách skalpelem a omdlel. Paní Bridgestonová z toho byla na nervy a zrušila hodinu. Tak jsme ji měli dneska odpoledne.“

„No, chudák kluk se bude muset časem smířit s tím, že ho v životě čekají horší věci, než je rýznutí skalpelem,“ poznamenal Benjamin.

„To asi jo,“ odpověděla zamyšleně.

„Tak co, nepůjdeme dovnitř?“ navrhl a ukázal na Thrifty za nimi. Nejednalo se o žádnou cukrárnu či restauraci. Řetězec nabízel

zákazníkům zboží různého druhu, které bylo vyskládáno v dlouhých uličkách. Během nákupu si navíc mohli odskočit do sladkého koutu na nejlepší zmrzlinu široko daleko.

Byl tu ovšem ještě jeden důvod, proč Benjamin tak rád chodil zrovna sem. Nemohl spustit oči z Patricie Deleonové, která dělala odpolední směny a uměla neuvěřitelně žensky nosit firemní tmavě žlutý obleček. Seznámit se s někým byl pro něj téměř nadlidský úkon, většina žen v jeho věku byla vdaná. Z jednoho Patriciina rozhovoru s kolegyní věděl, že je shodou okolností už tři čtvrtě roku rozvedená a svého bývalého manžela nesnáší, protože jí zahýbal s její kamarádkou. Také na vlastní oči viděl, jak se jednou omluvila, že spěchá do kina, a za pochodu si kontrolovala v odrazu topinkovače, zda nemá rozmazanou rudou rtěnku. To znamenalo, že je svolná randit. Benjamin byl přesvědčený, že zrovna dnes nastal den, kdy by měl Patricii oslovit i jinak než dotazem na cenu vyvolání fotografií.

Beze slova mířili s Amandou do koutu, kde panoval největší rozruch. Ze zmrzlinového pultu vycházel lehký, nasládlý odér připomínající jahody se šlehačkou. Lidé netrpělivě přešlapovali ve frontě a ukazovali na ohromnou tabuli za prodejní přepážkou, aby si vybrali příchuť. Děti, které přišly bez rodičů, si navzájem kontrolovaly, zda mají dostatek čtvrtáků.

„Tak co si dáš?“ zeptal se Amandy, když si stoupli na konec fronty. Sundal si z hlavy tmavě hnědou čepici s logem Padres a pročísl si zpoceně vlasy – nebo alespoň ty, co mu na hlavě ještě zbyly. Očima bloudil po prodejně a hledal Patricii.

„Nevím, proč se mě ptáš. Víš, že si vždycky dávám čokoládu a pistácií,“ odpověděla Amanda a ani se neobtěžovala pohlédnout na nabídkovou tabuli. Kolem nich se pomalým krokem vlekla dvojice asi osmiletých kluků a oba láskyplně lízali jahodovou a vanilkovou zmrzlinu ve tvaru cylindru.

„Můžeš si dát cokoli, na co máš chuť,“ odpověděl Benjamin, „nemusí to být zrovna čokoládová...“

„Víš, že už jsme za tu dobu, co sem chodíme, ochutnali všechny druhy a že tyhle dvě mi chutnají nejvíc,“ pronesla otráveně.

Benamina ta reakce překvapila. „Příště můžeme jít jinam, jestli chceš...“

„Né, tady je to fajn,“ odbyla ho.

Fronta se posunula. Odkášlal si. „No, a jak se pořád máš? Je všechno v pořádku?“

Amandě do očí náhle vhrkly slzy. Potáhla a zakryla si obličej dlaněmi. „Lizy všem řekla, že nosím oblečení ze sekáče!“

Dívka před nimi se otočila a sjela Amandu zkoumavým pohledem. Benjamin dceru okamžitě objal a dívce dal pohledem najevo, aby si hleděla svého. Ta se pomalu otočila zpět a znuděně přešlápla na místě.

„Prosím tě, co to povídáš?“ snažil se ji utěšit. „Jaká Lizy?“

Amanda se od něj odtáhla a otírala si oči do lemu mikiny. „Lizy Bugsová.“

Benjamin tápal v paměti. Zmiňovala se o ní už někdy? Je to spolužačka nebo nějaká kamarádka ze sousedství...? Ať se snažil, jak chtěl, neměl nejmenší tušení. Přesto zúčastněně prohlásil: „Vykášli se na ni, Am.“

Jeho dcera zhluboka potáhla a vysmrkala se. „Je zlá! Vůbec nevím, co jsem jí udělala, že to o mně všude roztrubuje! Jako by neměla nic lepšího na práci. Mohla by... já nevím...“ šermovala rukama, „chodit s tou svou pitomou partou, Robem a Tommym, házet přezrálý pomeranče na auta, jako to dělaj všichni. Nebo pomlouvat Mary kvůli těm hrozným rovnátkům nebo Joyce za ten její pitomý, křivý nos, ale ne. Ona si musí vybrat zrovna mě!“

Dívka stojící před nimi se na ně opět podívala. Tentokrát však zachytila Amandin nenávistný pohled a ihned se otočila zpět.

Benjamin si povzdychl a sledoval, jak si další spokojená rodinka odnáší zmrzlinové kornouty. Fronta se zase pohnula.

„Víš, Am, neměla bys o ostatních děvčatech mluvit takhle ošklivě. Jsem si jistý, že Mary se už tak cítí příšerně, a Joyce za svůj nos nemůže.“ V hlavě mu vyvstaly obličejové těch, kteří se mu smáli kvůli kulhání. S přibývajícím věkem takových jedinců ubylo, ale stále se za ním lidé otáčeli.

„Nenávidím to tam!“ záúpěla. „Je to ta nejhorší škola na světě! Nechci tam být už ani minutu!“

Benjamin vzdychl. Poté co od něj Paula i s Amandou odešla, bydlely v centru města v nepříliš lukrativní čtvrti Alhambra. Benjamin si dokázal snadno představit, že se s ní její noví spolužáci dvakrát nemazlí, a vyčítal si, že si tím musí procházet kvůli němu.

„Pořád si píšeš s Jennifer?“ zkusil ji přivést na jiné myšlenky. „Třeba by ti mohla připsat něco suprového na školní tašku,“ dodal a mrkl na její batoh.

Amanda se stále mračila. „Jenny se na mě úplně vykašlala. Má teď jiný kamarádky... Napsaly jsme si třikrát a pak to skončilo.“

Benjamin se zoufale rozhlédl. Všude kolem byly usměvavé obličejy, natěšené na cukrový koncert, který se zanedlouho spustí v jejich ústech. Pouze Amanda vypadala jako hromádka neštěstí. Nerad viděl dceru v takovém stavu. Všechna její trápení vždy prožíval a nepřidával tomu ani fakt, že se teď vídali jen jednou za měsíc. Trpěl také výčitkami svědomí, že kvůli sázení potají zastavil její kolo.

Očima zabloudil k nástěnce poseté lístečky a letáky. Jeden z nich lákal na *nejlepší hodinku v mořském světě v San Diegu!* Šťastně vypadající velryby a delfíni na něm proskakovali obručemi za doprovodu veselého mávání ploutvemi mrože, tuleňů a běluhy. Ukázal na něj a navrhl: „Co kdybychom si příští léto vyrazili na výlet?“

Překvapeně vzhledla. „Do San Diega?“

„Jenom ty a já. Najdeme si ta nejlepší místa na tribuně a budeme celý den zírat na zvířata, co ty na to?“

Chabě se usmála, jako by pochybovala, že by mohl tenhle slib někdy dodržet. „Víš, že mi paní Bridgestonová říkala, že mám talent na biologii?“ Stočila k němu velké hnědé oči. Ty měla po Paule.

„To teda nevím,“ pronesl potěšeně.

Už byli téměř na řadě. Blondatá dívka před nimi si zrovna objednávala tři kopečky.

„Jo, pořád za mnou chodila, ať se snažím ještě víc, že bych mohla jít na nějakou dobrou školu,“ odpověděla.

„Vážně?“

„No jo. Dala mi nějaký letáky.“

„Páni, to zní skvěle! A už víš, co bys chtěla dělat?“

Neočekával, že by mu odpověděla, protože on sám o tom ve třinácti letech neměl nejmenší tušení.

Amanda ze sebe však vypálila: „Chtěla bych být veterinářkou.“

„Vážně?“ Překvapeně na ni zíral.

„Docela jo. Když se prodával náš dům, našla jsem v garáži dědečkovy krabice.“

Při zmínce o domu se Benjamin lehce otrásl. Jeho prodej byl tou nejhorší věcí, kterou kdy musel udělat, a upřímně se za to nenáviděl. Nebylo to nic okázalého, čtyřpokojový dům ve čtvrti Scottsdale kdysi koupil jeho otec a Benjamin ho po něm zdědil. Nikdy neplánoval, že by se ho zbavil, ale ani se o něj zrovna dvakrát nestaral. Právě zanedbaný stav domu se promítl na konečné kupní ceně, která byla značně nižší, než očekával.

„V jedné z těch krabic byly deníky z ordinace,“ pokračovala Amanda. „Něco bylo nečitelné nebo rozpité, ale jeden byl výborně zachovalý. Dědeček tam popisoval, jak léčil koně paní Faynorové. Říkala jsem si, že něco takového bych taky chtěla jednou dělat. Pomáhat zvířátkům... To musí být přece ta nejlepší práce na světě!“

Koukala na něj s tak upřímným nadšením, až Benjaminovi vyschlo v krku.

„Budete si přát?“ zářivě se na ně usmála prodavačka. V ruce měla připravenou naběračku na kopečky.

„Ehm,“ zachrptěl. „Dvě... dvě čokoládové s pistáciovou.“ Žena se dala nacvičeným pohybem do práce. Benjamin sledoval, jak v jejím naběráku mizí část čokoládové zmrzliny z příslušného kyblíku a hladce přistává na kornoutku. To samé zopakovala pro druhý kornoutek a na vrch obou přidala pistáciovou.

„Jeden dolar, prosím,“ zašveholila druhá prodavačka za kasou. Benjamin sáhl do kapsy a vylovil drobné.

Amanda přebrala oba kornoutky a vyrazili spolu směrem do obchodu. Dělalí to už zcela automaticky. Benjamin vzal do ruky svou zmrzlinu a olíznul ji. Pokaždé chutnala báječně.

Rozhostilo se krátké ticho, když kráčeli uličkou s kuchyňským náčiním.

„A co máma?“ zeptal se.

Amanda pokrčila rameny. „Pořád se válí na gauči a čumí na bednu. Každý večer se hádá s Harveym. Je hrozný! Všechno mi zakazuje!“

„Jo, já vím,“ hlesl Benjamin a pohládl ji po rozcuchaných vlasech. O tomhle Harveym, s nímž žijí, slyšel už od Amandy ledacos. Byl si jistý, že jestli se s ním někdy potká, nedopadne to pro toho budižničemu dobře. Představa, že tenhle muž bydlí s jeho rodinou pod jednou střechou, mu trhala srdce. Doufal, že až splatí Ericovi svůj dluh, bude konečně schopný postavit se na vlastní nohy a nabídnout Amandě, aby bydlela s ním. Do té doby ale musí před dcerou lhat. „Poslyš, dneska mě v práci povýšili!“

„To je super, tati,“ hlesla.

„Hned jak všechno splatím, koupím nějaký pěkný domek, ve kterém budeš mít vlastní ložnici.“ Amanda dál bez zájmu lízala